Pedig - furcsa módon - éppen komolyságodat vonták és vonják gyakran kétségbe. Olyasmiket hallani Rólad minduntalan, mintha Te egy-egy versedet csak meghökkentésnek szántad volna, fricskának olvasóid orrára s a lelkendező sznobok ájuldozásait csöndes gunnyal nevetted.

Nos, szeretnék tanuskodni melletted, hogy erről szó sincs. Az igazság az, hogy első lépéseidtől kezdve a problémák izgattak. Minél többet akartál elmondani és minél jobban. Akkoriban, amikor a "Panyigai ü panyigai ü..." és társai születtek, s a Hangcsoportokkal foglalkoztál, , igen sokat voltunk együtt. Eredményeiden persze mindenkinek joga van mosolyognia. De nyilván nem tenné, ha végigélte volna velem azokat a hosszu heteket és hónapokat, melyekben e vers-kisérleteket formáltad s nyomon követte volna ama bizonyára elvileg kudarcra itélt makacs rohamokat a nyelv korlátai ellen, ~~[illegible]~~ a lényegi határainak tágitásáért.

Igenis, komolyan kell venni a "Panyigai ü"-t és társait. De persze nem ugy, mint sokan, akik csak azért veszik komolyan őket, hogy mindjárt el is verhessék rajtuk és költőjükön a port. Nem az értelem ellen lázadtál Te - a magyar irodalom egyik legintellektuálisabb költője - ezekben a versekben. Éppen ellenkezőleg: az értelem legtisztább eszközeivel vizsgáltad a nyelv ritmikai-zenei anatómiáját. ~~Mit és~~ Így kell komolyan venni ~~egyéb~~ más "meghökkentő" verseidet is.

Kétségtelen: nem vagy egyszerü képlet embernek sem, költőnek sem. Sok mindent be lehet Rólad bizonyitani és sok mindennek az ellenkezőjét is. De talán mégis megkockáztatható néhány olyan állitás, amiben mindenkinek egyet kell értenie velem. Elsősorban az -